

РЕШЕНИЕ

№ 4140

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 109-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РОСИ П. МИХАЙЛОВА

като разглежда докладваното от РОСИ П. МИХАЙЛОВА Административно наказателно дело № 20221110212436 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.145 и сл. От Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Производството е образувано по жалба на А. Ст. С., ЕГН *****, чрез адв. В., против Заповед за задържане № 4332зз-231/ 04.10.2022 г., издадена от мл. автоконтрольор Н. Г. П. от Отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Изложени са доводи, че жалбоподателят е бил задържан при липса на данни за негово отношение към извършено престъпление или повдигнато срещу него обвинение, както и без ясни правни и фактически основания за задържането му. Сочи се, че е нарушено правото на защита на задържаното лице, както и са липсвали данни за опасност лицето да се укрие или да извърши престъпление. Моли се съдът да обяви незаконосъобразността на заповедта за задържане.

Ответникът по жалбата в качеството си на полицейски служител, на длъжност мл. автоконтрольор Н. Г. П. от Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Софийска районна прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Софийският районен съд, след като разгледа жалбата, изложените в нея доводи, направените възражения на страните и като се запозна с материалите по делото, намира за установено от **фактическа страна следното**:

На 04.10.2022 г., в 22:30 часа била издадена Заповед за задържане за срок до 24 часа, с рег. номер № 4332зз-231/ 04.10.2022 г. на лицето А. С. С.,

издадена от мл. автоконтрольор Н. Г. П. от Отдел „Пътна полиция“ - СДВР. Като основание за задържането е посочено „чл. 343 б от НК“. По делото са налице съставен АУАН № 721819 от 04.10.2022 г. на лицето за управление на МПС след употреба на алкохол и 2 докладни записки, според които същото е било участник в ПТП, за което не е установено да е виновно, но е установено след кръвна проба, че лицето е с 1, 28 промила алкохол в кръвта.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от събраната по делото доказателствена съвкупност, а именно: копие от Заповед за задържане за срок до 24 часа, с рег. номер № 4332зз-231/ 04.10.2022 г. (съдът констатира допусната грешка, при която след рег. номер е вписана дата 05.04.2022) на лицето А. С. С., както и от останалия надлежно приобщен доказателствен материал.

Съдът кредитира доказателствения материал, събран и приобщен по предвидения в закона ред в своята съвкупност, като го намира за непротиворечив и допълващ се поотделно и в своята съвкупност.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи **от правна страна:**

Съдът намира жалбата, срещу заповедта за задържане за допустима, тъй като е депозирана в законоустановения срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, срещу индивидуален административен акт /ИАА/, подлежащ на законов съдебен контрол. Жалбата е изготвена в предвидената законова форма и е придружена от необходимите приложения. А на основание чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извърши служебна проверка както по отношение на изтъкнатите в жалбата съображения, така и за наличието на всички основания за оспорване на процесния индивидуален административен акт посочени в нормата на чл. 146 от АПК в изпълнение на служебното си начало по отношение тези производства.

След извършена служебна проверка съдът установи, че в обжалваната заповед е посочено със съответна правна квалификация основаниято на издаването, а именно: „чл. 343б от НК“, , с което не се изпълнява изискването на чл.74, ал.2, т.2, предложение първо от ЗМВР за излагане на фактическите основания за задържане на лицето. Липсва словесно посочване на фактическото основание за задържане, което ограничава правото на защита на задържаното лице, лишавайки го от възможността да научи в какво е обвинено и да организира защитата си. Ограничено е предвиденото в ЕКПЧ право на жалбоподателя да бъде информиран за основаниято за задържането си. Съгласно т. 577 от Дело С-467/2018 г., образувано по Преюдициално запитване, отправено от РС Луковит, България „към качеството на заподозряно лице може да се прибави това на арестувано или задържано лице. Член 4 и член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 визират именно тази хипотеза, като задължават държавите членки да гарантират, че на лице в такова положение „се предоставя незабавна писмена декларация за правата“ (член 4) и то бива информирано относно основаниято за ареста или

задържането му (член 6). В случая това право на жалбоподателя е нарушено.

Оспорваната заповед обаче не съдържа никакви фактически основания за издаването ѝ. Единственото сочено за основание за издаване на оспорвания акт е „чл. 353б от НК“, като не е изписан текстът и на наказателната разпоредба. Приложеният по делото АУАН е съставен на последваща задържането на лицето дата – 04.10.2022 г. и е предявен на лицето на същата дата, следователно същото не е било запознато с констатираното в този акт нарушение към момента на своето задържане. От този начин на посочване на фактическите основания за издаване на оспорваната заповед за задържане не става ясно въз основа на какви факти и обстоятелства административният орган е направил своето обосновано предположение за евентуалната съпричастност на задържания С. в извършване на конкретно престъпление и за необходимостта за прилагане на принудителна административна мярка - задържане на лицето за срок от 24 часа. В мотивационната част освен цифровото изписване на конкретната разпоредба липсва словесното изписване на фактическите основания за издаването ѝ, няма описание на факти и обстоятелства, въз основа на които би могъл да се направи извод за приложението на така цитираната правна норма.

На лицето, по отношение, на което се прилага задържане за 24 часа, задължително трябва да бъде разяснено въз основа на какви данни, за какво конкретно действие или бездействие се извършва ограничаването на правото му на свободно придвижване. Посочването само и единствено на цифрово определена правна норма е грубо нарушение на правото на защита на гражданина, по отношение на който е предприета съответната принудителна административна мярка. Необективизирането на твърдения за наличие на някой от релевантните юридически факти, с които законът свързва полицейското задържане, прави заповедта немотивирана и пречатства възможността на задържаното лице да се запознае с мотивите на акта и да ангажира доказателства за оборване на твърденията, довели до задържането му.

В заповедта не се съдържат фактически основания и описание на относимите факти и доказателства. Такива не са посочени и в друг документ, съставен преди или по време на издаването на акта. Издавани в следствие такива документи не са част от административната преписка по самото издаване на акта. Подобни мотиви не могат да се обективират впоследствие, включително и по време на процеса по оспорване на заповедта. В този смисъл е и ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС на РБ. Само това основание е достатъчно, за да се отмени процесната заповед, като издадена в противоречие с изискванията за форма и реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР.

В посочената преписка не се съдържат данни да са били предявявани обвинения при задържането на лицето А. С. С.. Няма данни същият да е имал поведение, с което да е създал пречки или затруднения за разследване на противоправно деяние. Нито ЗМВР, нито Конституцията на РБ или международните правни актове, регламентиращи човешките права, дават право и основание на органите на реда да задържат принудително всяко лице, което им се струва съмнително и за което не са налице проверка и събрани

доказателства за участието му в престъпно деяние.

Действително в ЗМВР е предвидено, че при данни за извършено престъпление е допустимо задържането на лице, като при това не съществува изискване тези данни да бъдат достатъчно и с такава пълнота и убедителност каквито следва да бъдат тези данни, за да бъде привлечено едно лице в процесуално качество обвиняем във водено срещу него наказателно производство. Същевременно в процесната заповед за задържане не са посочени като словесно описание данни за извършено престъпление, което по недопустим начин препятства правото на защита на задържаното лице да разбере защо по отношение на него се прилага ограничаваща свободата му принудителна административна мярка.

В обжалваната заповед за задържане липсва задължителен реквизит – словесно посочване на основанията за задържане, което представлява съществено процесуално нарушение, тъй като е ограничило правото на защита на задържаното лице.

Целта на принудителната административна мярка - задържане за срок до 24 часа, налагана по реда на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения да се укрие, да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване, чрез заличаване на улики на местопрестъпление, укриване на улики или лица - като за всеки конкретен случай на задържане данните следва да бъдат категорично установени, което е изцяло в тежест на административния орган, издател на акта. Издаването на оспорваната заповед на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, с която е разпоредено задържането на жалбоподателя очевидно не допринася за постигане на посочените цели и съставлява акт на неоснователна принуда върху дееца чрез лишаването му от свобода до 24 часа, който противоречи изцяло на същността и предназначението на принудителните административни мерки, съгласно легалното им определение в чл.22 от ЗАНН. По изложените съображения съдът намира, че е налице още едно самостоятелно основание по смисъла на чл. 146, т.5 от АПК. Горното сочи и на предприето налагане на мярката в нарушение на целта на закона и принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК.

Принудителните административни мерки следва да се прилагат ограничително и при стриктното спазване на закона. Полицейското задържане не може да е произволно, то задължително трябва е обосновано с конкретни факти, които да сочат някаква връзка между задържания и конкретно извършено правонарушение, както и задържането му да е съобразено в целта на закона.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че заповедта е постановена при съществени нарушения на административно производствените правила и е материално незаконосъобразна.

В заключение съдът намира, че процесният ИАА е незаконосъобразен, тъй като не притежава всички необходими реквизити. От съдържанието му не

става ясно по никакъв начин, по каква причина и на какво основание се налага процесната мярка. Дори впоследствие съставените и представени документи не внасят яснота и не са в състояние да заздравят този порок, който се явява и най-съществен за спора въпрос. С издаването на оспорената заповед са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на мотиви и фактически условия, въз основа на които е ограничено правото на свобода на жалбоподателя – основно човешко право, защитено от Конституцията на РБ и редица международноправни актове. По този начин, издавайки процесната заповед, в този □ вид, за жалбоподателя остават неразбираеми причините, по които е била задържана, а това е недопустимо при ограничаване на основното човешко право на свобода и свободно придвижване.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт, счита жалбата за **основателна**.

В пледоарията си пред съда процесуалния представител на жалбоподателя - адв. В., е поискал присъждане на разноски и е представил списък и доказателства за тях. С оглед изложеното и изхода на делото, на осн. чл. 172а АПК, в полза на жалбоподателя следва да бъде присъдена сумата в размер на 810 лв. – разноски по делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане за срок до 24 часа, с рег. номер № 4332зз-231/ 04.10.2022 г. (с допуснатата техническа грешка в заглавната част, където след номера е вписана погрешно дата 05.10.2022 г.) на лицето А. Ст. С., ЕГН *****, издадена от мл. автоконтрольор Н. Г. П. от Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, като немотивирана и незаконосъобразна.

ОСЪЖДА, на основание 172а от АПК, СДВР да заплати на А. Ст. С., ЕГН *****, сумата в размер на 810 (осемстотин и десет) лева, за разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщение, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____